

анегдотъ, но въ него са заключава една частъ истина. Сжщото сжбитие са случва и въ такавъ случай, когато една народностъ са смѣси съ друга народностъ и когато усвои нѣкои нейни нрави и обичаи. Това заключение са обяснява съ ингелизскиятъ и съ ромжнскиятъ езици. Ако старовременните британци и да сж биле войнственъ народъ и ако Англия и да е била окружена съ природни крѣпости (съ море), но народътъ е билъ раздѣленъ на множество враждебни едно на друго племена, слѣдователно римлянете сж могле да завладѣятъ земята имъ безъ особенни усилия. Но римлянете, — за които Британия са е намирала твжрде далече — сж са грижиле твжрде малко за тая колония, и британците сж биле принудени да са подчинатъ на англо-саксонците. Но и тие владѣтели сж биле принудени да дадатъ своето пжрвенство на другъ единъ народъ. Тие завоеватели сж биле галлските нормане, които до това време сж живѣле въ сѣверна Франция. Ингелизскиятъ езикъ е сжставенъ отъ сичките тие нарѣчия, т. е. въ него са намиратъ британски, англо-саксонски и нормански думи. Ето защо, който знае основателно нѣмски и французски, той може да изучи и да разбере твжрде лесно ингелизскиятъ езикъ. Но ние можеме да приѣмеме за правило, че побѣдителите сѣкога предаватъ своятъ езикъ на побѣжденните племена. Сичкото това са подтвжрдява изъ историята на римлянете, на гржците, на арабете и др., които най-напредъ сж распространиле своятъ езикъ между по-пжрвите класове на побѣденните, а послѣ и между простонародието. Че гржците и римлянете сж са ржководиле по тая система, това е извѣст-